

Sygn. akt *XVII AmT 151/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Anna Maria Kowalik
Protokolant –	starszy sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu 30 czerwca 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z 18 grudnia 2018 r. Nr (...)

1. oddala odwołanie;

2. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. na rzecz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt *XVII AmT 151/19*

UZASADNIENIE

Decyzją z 18 grudnia 2018 r. nr (...) wydaną na podstawie art. 210 ust. 1- 3 oraz art. 209 ust. 1 pkt 1 ustawy z 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 1954 ze zm.) (dalej: PT) w związku z art. 29 ust. 2 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 2062 ze zm.) (dalej: ustawa o wruist) oraz na podstawie art. 104 § 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 2096) (dalej k.p.a.) w związku z art. 206 ust. 1 PT, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (dalej Prezes UKE, pozwany), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, nałożył na (...) **sp. z o.o. z siedzibą w B.** (dalej powód) kary pieniężne, płatne do budżetu państwa, za nieprzekazanie danych przewidzianych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, tj. nieprzekazanie Prezesowi UKE informacji dotyczących posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej, publicznych sieci telekomunikacyjnych, budynków umożliwiających kolokację, świadczonych usług telefonicznych, usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usług rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych:

1. według stanu na dzień 31 grudnia 2014 r. w wysokości 5 300,00 PLN (słownie: pięć tysięcy trzysta złotych zero groszy),
2. według stanu na dzień 31 grudnia 2015 r. w wysokości 5 300,00 PLN (słownie: pięć tysięcy trzysta złotych zero groszy),
3. według stanu na dzień 31 grudnia 2016 r. w wysokości 5 300,00 PLN (słownie: pięć tysięcy trzysta złotych zero groszy),
4. według stanu na dzień 31 grudnia 2017 r. w wysokości 5 300,00 PLN (słownie: pięć tysięcy trzysta złotych zero groszy).

Odwołanie od powyższej Decyzji złożył powód, wnosząc o jej uchylenie w całości, a ewentualnie na wypadek uznania przez Sąd, że w sprawie nie zachodzą przesłanki do uchylenia zaskarżonej Decyzji, o jej zmianę poprzez nałożenie na (...) sp. z o.o. kar pieniężnych za nieprzekazanie informacji o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiających kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych:

- według stanu na dzień 31 grudnia 2014 r. w wysokości 1000,00 zł,
- według stanu na dzień 31 grudnia 2015 r. w wysokości 1000,00 zł,
- według stanu na dzień 31 grudnia 2016 r. w wysokości 1000,00 zł,
- według stanu na dzień 31 grudnia 2017 r. w wysokości 1000,00 zł.

Zaskarżonej Decyzji powód zarzucił:

1. naruszenie art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a. w zw. z art. 206 ust. 1 PT poprzez jego niezastosowanie pomimo wystąpienia określonych w art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a. przesłanek w postaci znikomej wagi naruszenia prawa oraz zaprzestania przez stronę naruszenia, co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia art. 209 ust. 1 pkt 1 PT oraz art. 210 ust. 1 PT poprzez ich zastosowanie pomimo braku ku temu przesłanek;
2. naruszenie art. 10 § 1 k.p.a. w zw. z art. 206 ust. 1 PT poprzez niezapewnienie stronie możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów przed wydaniem Decyzji.

W uzasadnieniu odwołania wskazał, że organ poinformował powoda o możliwości wypowiedzenia się o zebranych materiałach i dowodach już w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania co nie wypełnia obowiązku z art. 10 § 1 k.p.a., gdyż jak wynika z brzmienia tego przepisu organ ma obowiązek umożliwić stronie wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów bezpośrednio przed wydaniem decyzji, tj. po zakończeniu zbierania dowodów i materiałów w sprawie. Powód zauważył, że na dzień dzisiejszy nie wiadomo kiedy organ zakończył zbieranie materiału dowodowego i uznał, że jest on wystarczający do wydania decyzji, a jak podniósł ma to o tyle znaczenie dla sprawy, że wbrew twierdzeniom organu dotyczącym nieprzedłożenia przez powoda danych za lata 2014- 2017 w toku postępowania, powód rozpoczął przekazywanie danych w toku postępowania, a uzupełnianie danych za rok 2017 rozpoczęto 1 listopada 2018 r. i zakończono 17 grudnia 2018 r. Na początku listopada wgrano dane „bez obróbki”, potem pokazały się błędy, które wymagały poprawy w systemie (...). Ostatecznie proces przekazania danych za 2017 r. zakończono 17 grudnia 2018 r., czyli jeszcze przed wydaniem zaskarżonej Decyzji. Powód wskazał, że w przypadku danych za rok 2015 uzupełnianie danych rozpoczęto 20 grudnia 2018 r., a zakończono 21 grudnia 2018 r. W przypadku danych za rok 2016 uzupełnianie danych rozpoczęto 19 grudnia 2018 r. i zakończono tego samego dnia. Powód wywiódł zatem, że skoro rozpoczął przekazywanie danych, a w przypadku danych za 2017 r. zakończył ich przekazywanie należy uznać, że zaprzestał naruszeń zarzucanych mu przez Prezesa UKE. Powód dodał przy tym, że gdyby organ postąpił zgodnie z art. 10 § 1 k.p.a. Spółka miałaby szanse podać okoliczności wskazane powyżej. Zaznaczył też, że w imieniu Spółki z

Delegaturą UKE w B. kontaktowała się A. P., która w rozmowie telefonicznej w dniu 4 bądź 5 grudnia 2018 r. uzyskała informację o konieczności poprawienia danych przekazanych za 2017 r.

Powód podniósł, iż nie zgadza się ze stanowiskiem Prezesa UKE w przedmiocie oceny wagi naruszenia. Wywiódł, że fakt, iż nie posiada własnej infrastruktury, a korzysta z infrastruktury należącej do firmy (...), która wypełnia w terminie obowiązków z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, świadczy o znikomej wadze naruszenia jakiego dopuściła się Spółka. Podniósł, że biorąc pod uwagę fakt korzystania przez Spółkę z infrastruktury (...) M. F. oraz realizację przez (...) M. F. obowiązku informacyjnego z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, UKE posiadał informację o rozmieszczeniu infrastruktury telekomunikacyjnej (...) M. F. przez co nie zachodziło niebezpieczeństwo udzielenia nieuzasadnionej pomocy publicznej przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu na obszarze zgłoszonym jako tzw. biała plama, na którym faktycznie istnieje sieć telekomunikacyjna i możliwość świadczenia usług. Powód wskazał więc, że brak przekazania danych przez Spółkę w tym zakresie nie wpływa w żaden sposób na wiedzę organu o istnieniu bądź nie infrastruktury na obszarze działania (...) sp. z o.o., ponieważ istnieje tam infrastruktura (...) M. F., z której korzysta (...) sp. z o.o.

Powód podkreślił, że w związku z podniesionymi okolicznościami należy uznać, że zostały spełnione przesłanki z art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a. obligujące organ do odstąpienia od nałożenia kary, tj. zaprzestanie naruszenia oraz znikoma waga naruszenia.

Na wypadek uznania przez Sąd, że nie zachodzą rzeczzone przesłanki powód wskazał, że okoliczność rozpoczęcia przekazywania danych w toku postępowania winna zostać uwzględniona jako wpływająca na obniżenie kary, a w przypadku roku 2017, wobec zakończenia przekazywania danych, nawet skutkować uchyleniem kary za ten rok.

Pozwany w odpowiedzi na odwołanie wniósł o: oddalenie odwołania w całości; oddalenie wniosków dowodowych powoda; zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów sądowych.

Sąd Okręgowy- Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) sp. z o.o. w B. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych (...) prowadzonego przez Prezesa UKE pod numerem (...) i była wpisana do ww. rejestru w okresie 2014- 2017 r. (okoliczność niesporna).

Spółka nie przekazała Prezesowi UKE do Systemu Informacji o Infrastrukturze Szerokopasmowej (...) w ustawowym terminie, przewidzianych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, informacji dotyczących posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej, publicznych sieci telekomunikacyjnych, budynków umożliwiających kolokację, świadczonych usług telefonicznych, usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do internetu i usług rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, za 2014, 2015, 2016 i 2017 rok (okoliczności niesporne).

Zawiadomieniem z 26 października 2018 r. Prezes UKE poinformował powoda o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia na niego kary pieniężnej w związku z niewypełnieniem obowiązku udzielenia informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2014, 2015, 2016 i 2017. W tymże piśmie Prezes UKE wezwał powoda do przekazania danych dotyczących wielkości jego przychodu osiągniętego w 2017 r. niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia. Jednocześnie poinformował o możliwości zapoznania się z zebrany materiał dowodowy, o prawie ostatecznego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów w terminie 30 dni od daty otrzymania tego pisma oraz o możliwości przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów w każdym stadium postępowania. Ponadto Prezes UKE powiadomił o możliwości przedłożenia zaległych informacji o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego (zawiadomienie k. 1- 5 akt adm.). Przedmiotowe zawiadomienie zostało doręczone powodowi 29 października 2018 r. (z.p.o. w aktach adm.).

Powód w piśmie z 22 listopada 2018 r. przedstawił swoje stanowisko w sprawie, podnosząc, że złożył w systemie (...) stosowne zaległe informacje. Wskazał także, że nie posiada infrastruktury telekomunikacyjnej, a właścicielem infrastruktury z której korzysta jest przedsiębiorstwo (...). Stwierdził, że do dnia otrzymania zawiadomienia o wszczęciu niniejszego postępowania był przekonany, iż nie ma obowiązku raportowania w systemie (...) informacji

o braku infrastruktury telekomunikacyjnej. W piśmie tym zwrócił się również o zaniechanie nakładania kary (pismo k. 7 akt adm.).

Powód nie przekazał danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2017 r. (okoliczność niesporna).

W listopadzie 2018 r. powód rozpoczął również przekazywanie danych do systemu (...) za rok 2017, aczkolwiek było ono niepoprawne (okoliczność niesporna, zeznania świadka M. H. k. 91 akt adm., zeznania świadka A. P. k. 93 akt adm.).

Z tych względów, 30 listopada 2018 r. pracownik UKE wystosował do powoda e-maila z prośbą o kontakt telefoniczny (e-mail k. 21 akt adm., zeznania świadka A. P. k. 93 akt adm.).

Na początku grudnia 2018 r., w trakcie rozmowy telefonicznej, pracownik UKE zwrócił pracownikom powoda uwagę na błędy dotyczące wprowadzonych do systemu (...) danych za 2017 r. oraz potrzebę uzupełnienia danych w systemie za lata 2014- 2016. Następnego dnia, podczas kolejnej rozmowy telefonicznej, pracownik powoda poinformował UKE, że powód przystąpił do poprawiania wgranych danych i uzupełniania danych w systemie (...) za pozostałe lata (zeznania świadka A. P. k. 93 akt adm.).

W dniu 17 grudnia 2018 r. powód próbował zakończyć poprawianie raportu danych za 2017 r. w systemie, aczkolwiek nieskutecznie (zrzut z ekranu k. 17 akt sąd.). Jednocześnie powód nie rozpoczął przekazywania danych za lata 2014-2016 (okoliczności niesporne).

W dniu 18 grudnia 2018 r. Prezes UKE wydał Decyzję nr (...), którą nałożył na powoda kary pieniężne za nieprzekazanie danych przewidzianych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist:

1. według stanu na dzień 31 grudnia 2014 r. w wysokości 5 300 zł,
2. według stanu na dzień 31 grudnia 2015 r. w wysokości 5 300 zł,
3. według stanu na dzień 31 grudnia 2016 r. w wysokości 5 300 zł,
4. według stanu na dzień 31 grudnia 2017 r. w wysokości 5 300 zł (Decyzja k. 6- 10 akt sąd.).

Po wydaniu Decyzji, w dniu 21 grudnia 2018 r., powód zakończył proces przekazywania danych za rok 2017, 2016, 2015 i 2014 (okoliczności przyznane przez pozwanego, zrzuty z ekranu k. 18- 20 akt sąd.)

Powyżej opisany stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o ww. dowody z dokumentów zgromadzonych w trakcie postępowania administracyjnego i sądowego, których wiarygodność i moc dowodowa nie budziły zastrzeżeń, w oparciu o niekwestionowane twierdzenia stron, okoliczności przyznane przez pozwanego, które nie budziły wątpliwości, jak też zeznania świadków M. H. (k. 91 akt sąd.) oraz A. P. (k. 93 akt sąd.) złożone na piśmie.

Sąd uznał zeznania świadków za wiarygodne, ponieważ są spójne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a ponadto wzajemnie częściowo się pokrywają. Obydwoje świadkowie wskazują bowiem na błędy wgrywanych danych do systemu (...). Przy czym świadek M. H. bezpośrednio zajmował się wgrywaniem danych i potwierdził, że do błędów dochodziło, a świadek A. P. podała, że na początku grudnia 2018 r. otrzymała od pracownika UKE informację o zaistniałych błędach i o brakach w systemie odnośnie danych za lata 2014- 2016, co oznacza, że powód uzyskał w tym czasie od UKE wskazówkę co do nieprawidłowości i braków sprawozdań. Świadczy nie podali przy tym daty definitywnego, skutecznego przekazania danych za lata 2014- 2017 przez (...) sp. z o.o., odnosząc się w tym zakresie do faktu terminowego ich przekazywania przez (...) M. F..

Sąd oddalił wniosek powoda o zobowiązanie UKE do przedłożenia informacji w zakresie terminowej realizacji przez (...) M. F. obowiązku wynikającego z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist oraz posiadanych przez UKE informacji w zakresie lokalizacji infrastruktury telekomunikacyjnej (...) M. F. uznając, że okoliczność terminowej realizacji obowiązku sprawozdawczego przez (...) M. F. nie była kwestionowana przez Prezesa UKE, a ponadto nie budzi wątpliwości, że

powód korzysta z infrastruktury (...) M. F. w jej lokalizacji. Skoro zaś infrastruktura ta musiała być oznaczana w ramach spełnionego obowiązku sprawozdawczego przez (...) M. F., toteż nie ma potrzeby ustalania posiadania przez Prezesa UKE informacji w zakresie konkretnej lokalizacji tej infrastruktury telekomunikacyjnej.

Sąd Okręgowy Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie, albowiem zaskarżona Decyzja jest słuszna i ma oparcie w przepisach prawa.

Bez wątpienia powód nie wywiązał się, za cztery kolejne lata- 2014, 2015, 2016 i 2017 r., z ciążącego na nim obowiązku określonego w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, ściśle związanego i wynikającego z treści art. 29 ust. 1 ustawy o wruist.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy o wruist Prezes UKE sporządza dla terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i na bieżąco, nie rzadziej niż raz na rok, weryfikuje i aktualizuje, w formie elektronicznej, inwentaryzację przedstawiającą informacje o usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, świadczonych w oparciu o infrastrukturę telekomunikacyjną i publiczne sieci telekomunikacyjne zapewniające szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz pokrycie istniejącą infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi zapewniającymi lub umożliwiającymi zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu, z odrębnym zaznaczeniem łączy światłowodowych i sieci bezprzewodowych, oraz budynkami umożliwiającymi kolokację.

Natomiast zgodnie z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, w celu wykonania powyższego obowiązku państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne, podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej oraz przedsiębiorcy telekomunikacyjni przekazują aktualne, zgodne ze stanem faktycznym, kompletne oraz adekwatne do potrzeb wykonania powyższego obowiązku informacyjnego, informacje o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiających kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych oraz aktualizują je corocznie w terminie do dnia 31 marca, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku.

Przy czym co istotne, stosownie do zawartej w art. 29 ust. 7 ustawy o wruist delegacji ustawowej Minister Administracji i Cyfryzacji wydał rozporządzenie z dnia 24 lutego 2014 r. w sprawie inwentaryzacji infrastruktury i usług telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2014, poz. 276, zwane dalej (...)), w którym w myśl regulacji ustawowej określił:

- rodzaj infrastruktury oraz informacje o świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, podlegających inwentaryzacji i skalę map, na których dokonuje się inwentaryzacji,
- elektroniczny format przekazywania danych,
- szczegółowy zakres i sposób prezentowania informacji w inwentaryzacji,
- wzory formularzy służących do przekazywania Prezesowi UKE informacji, wraz z objaśnieniami co do sposobu ich wypełniania.

Jednocześnie jak wynika z przedmiotowego Rozporządzenia oznaczone informacje przekazuje się Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej drogą elektroniczną przy użyciu dokumentów elektronicznych za pomocą interfejsu internetowego (...), czyli Systemu Informacyjnego o Infrastrukturze Szerokopasmowej służącego do gromadzenia, przetwarzania, prezentowania i udostępniania informacji o infrastrukturze komunikacyjnej i publicznych sieciach telekomunikacyjnych zapewniających lub umożliwiających zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu oraz budynkach umożliwiających kolokację, usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych

i telewizyjnych, świadczonych w oparciu o infrastrukturę telekomunikacyjną i publiczne sieci telekomunikacyjne zapewniające szerokopasmowy dostęp do Internetu.

Powyższe oznacza, iż przekazanie danych wymienionych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist ma nastąpić w formie elektronicznej do systemu (...) i ciąży na każdym przedsiębiorcy telekomunikacyjnym w terminie do dnia 31 marca za rok poprzedni, według stanu na 31 grudnia.

Przewidziany w przywołanym przepisie obowiązek ma charakter stały i winien być realizowany przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego bez odrębnego wezwania. Obowiązek ten wynika bezpośrednio z przepisów prawa i nie wymaga konkretyzacji przez administrację telekomunikacyjną w formie decyzji administracyjnych, wobec czego przedsiębiorca samodzielnie ustala, jakim obowiązkom informacyjnym podlega.

Niedopełnienie przez przedsiębiorcę wskazanego obowiązku w ustawowo określonym terminie skutkuje natomiast narażeniem się na sankcję administracyjną przewidzianą w art. 209 ust. 1 pkt 1 PT. W myśl tego przepisu, zastosowanego w niniejszej sprawie zgodnie z art. 12 ustawy z 10 maja 2018 r. o zmianie ustawy- Prawo telekomunikacyjne i niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 1118), karze pieniężnej podlega ten, kto nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe.

W obecnym stanie prawnym niedopełnienie danego obowiązku nie zostało depenalizowane, a jedynie zrezygnowano z rozwiązania przewidującego automatyczne podleganie karze na rzecz możliwości nałożenia kary pieniężnej za naruszenie obowiązku informacyjnego (art. 209 ust. 1¹ pkt 1 PT). Tym niemniej wobec precyzyjnego nakazu zawartego w art. 12 ustawy z 10 maja 2018 r. nowelizującej Prawo telekomunikacyjne, do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, czyli jak w niniejszym przypadku przed dniem 12 grudnia 2018 r., dotyczących nałożenia przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kary pieniężnej za naruszenia, o których mowa w art. 209 ust. 1 pkt 1 lub 25 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, stosuje się przepisy dotychczasowe. Pozwany nie mógł zatem odstąpić od tej reguły specjalnej, a w konsekwencji od stosowania przepisów dotychczasowych na rzecz zasady ogólnej przewidzianej w art. 189c k.p.a. dotyczącej stosowania ustawy nowej, chyba że obowiązująca poprzednio jest względniejsza dla strony, co sugerował powód w trakcie rozprawy głównej.

Odnosząc powyższe, do okoliczności niniejszej sprawy Sąd stwierdził, że powód nie wypełnił za 2014, 2015, 2016 i 2017 rok, w ustawowo określonym terminie, obowiązku przedłożenia aktualnych, zgodnych ze stanem faktycznym, kompletnych oraz adekwatnych do potrzeb wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 29 ust. 1 ustawy o wruist, informacji o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiających kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, mimo, że obowiązek ten ciążył na nim jako na przedsiębiorcy telekomunikacyjnym w rozumieniu art. 2 pkt 27 PT.

Przedsiębiorca nabywa status przedsiębiorcy telekomunikacyjnego jeśli uzyska uprawnienie do prowadzenia „działalności telekomunikacyjnej”, które powstaje w przypadku wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Jak trafnie zauważył Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 13 grudnia 2012 r. (sygn. akt VI ACa 1215/11, Legalis) „Status przedsiębiorcy telekomunikacyjnego nie zależy od faktycznego wykonywania działalności określonej w definicji zawartej w art. 2 pkt 27 ustawy z dnia 16 lipca 1994 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz.U. z 2014 r. poz. 243 ze zm.), ale od wpisu do rejestru lub uzyskania uprawnienia do prowadzenia działalności telekomunikacyjnej w trybie art. 10 ust. 9 przedmiotowej ustawy. Nie zachodzi też konieczność, aby taki podmiot musiał wykonywać już czynności mieszczące się w zakresie działalności telekomunikacyjnej.”

W niniejszym przypadku powód taki wpis uzyskał pod numerem (...). W konsekwencji powinien realizować obowiązki ciężące na przedsiębiorcy telekomunikacyjnym, w tym obowiązki sprawozdawcze z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist

niezależnie od tego, czy był, czy nie właścicielem infrastruktury telekomunikacyjnej, którą wykorzystywał w swej działalności. Okoliczność spełniania obowiązków sprawozdawczych przez właściciela infrastruktury (...) M. F. nie ma bowiem wpływu na ustalenie wypełnienia obowiązków przez powoda.

Przepis art. 29 ust. 2 ustawy o wruist nakłada na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego obowiązek przekazania informacji o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiających kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, bez względu na jego aktywność i rozmiar prowadzonej działalności. Realizacja przedmiotowego obowiązku polega więc na udzieleniu zgodnej ze stanem faktycznym i pełnej informacji niezależnie od tego czy przedsiębiorca posiada określoną infrastrukturę i świadczy usługi objęte tym przepisem. Dla Prezesa UKE jako organu zbierającego informacje na temat działalności podmiotów w kontekście prowadzonej przez niego inwentaryzacji istotny jest wszak również brak infrastruktury i nieświadczony konkretnych usług. Natomiast samo nieprzedłożenie informacji zgodnie z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, którego dopuścił się powód nie świadczy, iż powód danej infrastruktury nie ma a usług nie prowadzi, gdyż zaniechanie to może być wynikiem zaniedbania, dlatego organ powinien otrzymać również precyzyjną wiadomość o zerowych zasobach, usługach.

Podmiot profesjonalny jak (...) sp. z o.o. powinien mieć na ten temat wiedzę i postępować zgodnie z wymogami jakie prawo nakłada na przedsiębiorców telekomunikacyjnych, co stanowi o minimum należytej staranności takiego przedsiębiorcy, a w przypadku posiadania jakichkolwiek wątpliwości zwrócić się z zapytaniem choćby do UKE, z którym, jak wynika ze zgromadzonego materiału, miał możliwość kontaktu.

Tymczasem powód nie zrealizował obowiązku z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, ponieważ nie przesłał organowi za pośrednictwem systemu (...), w ustawowym terminie, informacji, o których mowa w ww. przepisie, za lata 2014- 2017. Fakt ten, odnotowany przez organ regulacyjny, nie został podważony przez powoda.

Powyższe okoliczności wskazują, że w niniejszej sprawie spełnione zostały przesłanki do nałożenia na powoda kar pieniężnych w oparciu o art. 209 ust. 1 pkt 1 PT. Odpowiedzialność przewidziana w przywołanym przepisie ma bowiem charakter obiektywny, tzn. jest ona niezależna od możliwości przypisania podmiotowi winy. Zarzucalność czynu związana jest z samym faktem popełnienia czynu o znamionach określonych we wskazanym przepisie prawa.

Wprawdzie naruszenie obowiązku z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist skutkuje podleganiem przez przedsiębiorcę karze w oparciu o art. 209 ust. 1 pkt 1 PT z uwagi na wskazywany wyżej obiektywny charakter odpowiedzialności przewidzianej w przywołanym przepisie, jednak obligatoryjność tej kary została złagodzona rozwiązaniem unormowanym w art. 209 ust. 1a PT.

Rozważając nałożenie na powoda kar w kontekście warunków z art. 209 ust. 1a PT należało uwzględnić, że jak stanowi powołany przepis, kara, o której mowa w ust. 1, może zostać nałożona także w przypadku, gdy podmiot zaprzestał naruszania prawa lub naprawił wyrządzoną szkodę, jeżeli Prezes UKE uzna, że przemawiają za tym czas trwania, zakres lub skutki naruszenia. Z przepisu tego wynika, iż mimo popełnienia deliktu administracyjnego sprawca nie może zostać ukarany na podstawie art. 209 ust. 1 PT, jeśli zaprzestał naruszania prawa lub naprawił wyrządzoną szkodę, chyba że Prezes UKE uzna, że za ukaraniem przemawiają czas trwania, zakres lub skutki naruszenia. Zatem decyzja odnośnie nałożenia kary pozostawiona jest uznaniu organu, który może ją nałożyć lub nie w przypadku gdy podmiot zaprzestał naruszania prawa lub naprawił wyrządzoną szkodę w zależności od tego czy czas trwania, zakres lub skutki naruszenia będą przemawiały za ukaraniem.

Jak wskazuje się w doktrynie „zmiana wynikająca z dodania ust. 1a polega na wyraźnym dopuszczeniu możliwości odstąpienia przez Prezesa UKE od nałożenia kary z tytułu naruszeń przeszłych oraz w przypadku naprawienia wyrządzonej szkody, jeżeli przemawiają za tym czas trwania, zakres i skutki naruszenia”. [Komentarz do art. 209 PT w: Prawo telekomunikacyjne. Komentarz, prof. dr hab. Stanisław Piątek, wyd. 4, 2019, Legalis]. Oznacza to, że z uwagi na ustanowione w art. 209 ust. 1a PT uprawnienie Prezesa UKE do odstąpienia od wymierzenia kary, dedykowane w przypadku popełnienia deliktu z art. 209 ust. 1 PT, nie ma w tym względzie zastosowania wskazywany przez pozwanego

art. 189f k.p.a. dotyczący odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na gruncie Kodeksu postępowania administracyjnego. Tym niemniej Sąd podzielił opinię pozwanego co do zasadności orzeczenia wobec powoda kar pieniężnych.

Przede wszystkim podkreślenia wymaga, że powód nie zaprzestał naruszania obowiązków sprawozdawczych za lata 2014- 2017 przed wydaniem Decyzji, czyli przed 18 grudnia 2018 r., gdyż nie złożył do tego momentu zaległych sprawozdań za ten okres, w związku z czym odstąpienie od nałożenia kar było wykluczone. Co prawda powód twierdził, że przynajmniej jedno sprawozdanie za 2017 r. złożył jednak przed wydaniem Decyzji, w dniu 17 grudnia 2018 r., o czym poinformowałby organ gdyby ten, zgodnie z art. 10 § 1 k.p.a., powiadomił go o zakończeniu zbierania materiału i dowodów właśnie przed wydaniem Decyzji, jednakże jak wynika z materiału przedłożonego przez samego powoda przy odwołaniu, (...) sp. z o.o. nie zakończyła pomyślnie przekazywania bezbłędnie danych za 2017 r. w tej dacie (k. 17 akt sąd.), co następnie podniósł pozwany. Dopiero w dniu 21 grudnia 2018 r. powód zakończył ten proces, również w odniesieniu do obowiązków za pozostałe lata, co przyznał pozwany. Jednocześnie zaznaczyć trzeba, że powód miał dostatecznie dużo czasu na dopełnienie obowiązków sprawozdawczych, biorąc również pod uwagę, że zawiadomienie o wszczęciu postępowania administracyjnego w niniejszej sprawie odebrał 29 października 2018 r. Dlatego nieefektywne działanie powoda, a w przypadku trzech sprawozdań za lata 2014, 2015 i 2016, nawet nierozpoczęcie lokowania danych w systemie (...) przed wydaniem Decyzji uniemożliwia skorzystanie z dobrodziejstwa instytucji odstąpienia od nałożenia kar w stosunku do powoda.

Przechodząc do wymiaru kar zaznaczenia wymaga, iż ustawodawca określił zasady nakładania kar pieniężnych w art. 210 ust. 1 PT, zgodnie z którym karę pieniężną, o której mowa w art. 209 ust. 1, nakłada Prezes UKE, w drodze decyzji, w wysokości do 3% przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym. W art. 210 ust. 2 PT uregulowano zaś, iż ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes Urzędu uwzględnia zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe.

Sąd w całości podzielił opinię pozwanego odnośnie wysokości nałożonych na powoda kar pieniężnych. Ustalając wysokość kar pieniężnych za naruszenie obowiązków określonych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, Prezes UKE uwzględnił wszystkie przesłanki wymienione w art. 210 ust. 2 PT.

Pozwany wziął pod uwagę okoliczność, iż dotychczas powód nie był karany przez Prezesa UKE, co stanowi okoliczność łagodzącą.

Pozwany ocenił również zakres naruszenia przedmiotowego obowiązku informacyjnego z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist jak i możliwe jego skutki, dokonując tej oceny przez pryzmat celu ustawy – Prawo telekomunikacyjne. Wskazać tu należy, że przekazywanie Prezesowi UKE danych dotyczących infrastruktury telekomunikacyjnej, o której mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist ma zapewnić stworzenie warunków rozwoju i wykorzystania nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej, w tym poprzez likwidację barier, poprawę dostępu do gruntów, budynków w procesie inwestycyjnym, poprawę dostępu do gruntów, budynków i ich części na potrzeby inwestycji telekomunikacyjnych oraz wykorzystanie istniejącej infrastruktury, w tym należącej do podmiotów wykonujących zadania z zakresu użyteczności publicznej, przyczyniając się w konsekwencji do wspierania równoprawnej i skutecznej konkurencji w zakresie świadczenia usług telekomunikacyjnych i zapewnienia użytkownikom końcowym świadczenia usług najwyższej jakości. Ponadto wypełnienie przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego obowiązku sprawozdawczego wynikającego z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist jest niezbędne m.in. w celu realizacji zadań powierzonych UKE w ramach Programu Operacyjnego (...) na lata 2014-2020 (dalej (...)). W ramach prowadzonej przez Prezesa UKE inwentaryzacji usług i infrastruktury telekomunikacyjnej oraz opracowanej na jej podstawie analizy dostępu do usług szerokopasmowych połączonej z wieloaspektową oceną ekonomiczną opłacalności rozpoczęcia inwestycji identyfikowane są obszary wymagające udzielenia wsparcia na rozwój infrastruktury szerokopasmowej w ramach (...). Zaznaczyć tu należy, że dla celów prawidłowego przeprowadzenia inwentaryzacji infrastruktury telekomunikacyjnej Prezes UKE udostępnił i administruje systemem (...), którego funkcjonalności mają za zadanie usprawnić proces przesyłania danych, o których mowa w treści art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, w tym ograniczyć możliwość występowania błędów lub ich ilość w raportach składanych przez podmioty do tego zobowiązane, czyli nie wyłączając powoda. W przekonaniu

Sądu, w konsekwencji, każdy przypadek nieprzekazania danych, o których mowa w treści art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, wpływa negatywnie na planowanie rozwoju infrastruktury telekomunikacyjnej w skali kraju, stąd nie może być bagatelizowany.

Należy jednak zauważyć, że mimo, iż nieprzekazanie przez podmiot zobowiązany odpowiednich i aktualnych danych za – 2014, 2015, 2016 i 2017 rok mogło utrudnić organowi typowanie obszarów, na których istnieje zapotrzebowanie na udzielenie wsparcia ze środków pochodzących z (...), to ze względu na korzystanie przez (...) sp. z o.o. z infrastruktury zgłaszanej organowi przez (...) M. F., w ramach obowiązku z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, nie mogło dojść, jak słusznie przekonywał powód, do udzielenia nieuzasadnionej pomocy publicznej na obszarze tzw. białej plamy skoro organ miał informację o danej infrastrukturze.

Powód nie przekazał jednak nie tylko danych o infrastrukturze, ale również innych danych wymaganych przepisem art. 29 ust. 2 ustawy o wruist.

Powyzsze uznanie w części racji powoda nie mogło jednak doprowadzić do zmniejszenia kar wobec postępowania powoda, który nie tylko bez pośpiechu uzupełniał dane w systemie (...), w związku z czym dokonał tego w poprawny sposób dopiero po wydaniu Decyzji, ale również ponieważ pomimo otrzymania precyzyjnego wezwania do podania przychodu za 2017 r. nie przekazał żadnych danych w kwestii swojego przychodu ani w toku postępowania administracyjnego, ani nawet sądowego.

W kontekście możliwości finansowych podnieść więc należy, iż definitywne niezłożenie jakiegokolwiek oświadczenia oraz dokumentów na dowód całkowitego przychodu uzyskanego przez powoda oznaczało, że Prezes UKE był zobowiązany na podstawie art. 210 ust. 3 PT do szacunkowego ustalenia podstawy wymiaru kary pieniężnej. Stosownie bowiem do treści art. 210 ust. 3 PT: (...) W przypadku niedostarczenia danych, lub gdy dostarczone dane uniemożliwiają ustalenie podstawy wymiaru kary, Prezes UKE może ustalić podstawę wymiaru kary pieniężnej w sposób szacunkowy, nie mniejszą jednak niż:

- 1) wysokość wynagrodzenia, o której mowa w art. 196 ust. 5 -w przypadku kary, o której mowa w art. 209 ust. 2;
- 2) kwota 500 tysięcy złotych - w pozostałych przypadkach.

Prezes UKE zdołał jednak ustalić w oparciu o inne sprawozdania powoda, że jego przychód z działalności telekomunikacyjnej w 2017 r. wyniósł (...) zł. Wobec tego przyjął taką szacunkową podstawę wymiaru kary pieniężnej w wysokości równej kwocie (...) zł stanowiącej minimalną wartość przychodów ustalaną w sposób szacunkowy zgodnie z art. 210 ust. 3 pkt 2 PT. Maksymalna kara, jaką Prezes UKE mógłby nałożyć na powoda, zgodnie z art. 210 ust. 1 PT, wynosiła więc (...) zł za każde stwierdzone niewywiązanie się z obowiązku, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, co stanowi 3 % szacunkowo ustalonej podstawy wymiaru kary.

Nie mając natomiast innych danych odnośnie sytuacji finansowej Spółki, Sąd stanął na stanowisku, że stan faktyczny sprawy uzasadniał ustalenie kar pieniężnych w wysokości określonej w zaskarżonej Decyzji, tj. w kwocie po 5 300 zł za 2014, 2015, 2016 i 2017 r.

Wysokość kar pozostaje we właściwej proporcji do stwierdzonych naruszeń, dotychczasowej działalności powoda oraz jego możliwości finansowych. Kary te powinny spełnić funkcję represyjną, prewencyjną i wychowawczą, wpływając na zdyscyplinowanie powoda oraz innych przedsiębiorców w należyтым wykonywaniu ich ustawowych obowiązków. Jak zauważył zaś słusznie Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 24 kwietnia 2018 r. o sygn. VII AGa 750/18 (Legalis) „Kary wymierzane na podstawie art. 209 i 210 ustawy prawo telekomunikacyjne powinny mieć charakter zarówno represyjny, jak i prewencyjny. Powinny przyczynić się do zapewnienia trwałego zaprzestania w przyszłości naruszania obowiązków nałożonych na przedsiębiorcę. Aby zaś skutecznie zapobiegać próbom pojawienia się w przyszłości sprzecznych z ustawą zachowań, muszą być ustalone w wysokości odczuwalnej dla każdego z przedsiębiorców.”

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił odwołanie na podstawie art. 479⁶⁴ § 1 k.p.c. wobec braku podstaw do jego uwzględnienia.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z uwagi na nieuwzględnienie odwołania, powoda należało uznać za stronę, która przegrała proces i zasądzić od niego na rzecz pozwanego zwrot kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 720,00 zł ustalone w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

Sędzia SO Anna Maria Kowalik